

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА "ВОЙКІНА проти УКРАЇНИ"

(Заява № 17686/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

17 січня 2006 року

*Це рішення набуває статусу остаточного за обставин, викладених у п. 2
ст. 44 Конвенції. Воно може бути відредаговано.*

У справі «Войкіна проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста (J.-P. Costa), Голова,
п. І. Кабрал Барreto (I. Cabral Barreto),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані А. Мулароні (A. Mularoni),
пані Е. Фура-Сандстрьом (E. Fura-Sandström),
пані Д. Йочене (Mrs. D. JOČENĚ),
п. Д. Попович (D. Popović) судді,
та пані С. Долле (Mrs S. Dollé), секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 13 грудня 2005 року,
вносить рішення, яке було прийнято того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 17686/04), поданою проти України до Суду 29 квітня 2004 року громадянкою України Войкіною Валентиною Борисівною (далі — заявниця) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) було представлено його Уповноваженим — пані В. Лутковською, Міністерство юстиції.

3. 13 жовтня 2004 року друга секція вирішила направити скаргу заявниці на комунікацію Уряду. Керуючись положеннями пункту 3 статті 29 Конвенції, вона вирішила, що питання щодо прийнятності та суті справи мають розглядатися одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилася 1948 року та проживає в м. Горлівці, Донецька область, Україна.

5. Рішенням від 13 червня 2000 року Калінінський районний суд м. Горлівки зобов'язав ДП «Шахта імені Калініна» виплатити заявниці

заборгованість з заробітної плати і компенсацію за затримку виплати у розмірі 7575,66 грн¹.

6. У зв'язку з реорганізацією шахти рішенням від 3 вересня 2003 року суд виніс рішення про передачу цих зобов'язань її правонаступнику — ДП «Артемвугілля».

7. Листом від 30 березня 2004 року обласне управління юстиції повідомило заявниці, що банківські рахунки шахти були арештовані та що виконавче провадження подовжується. Крім того, управління посилялося на Закон України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» (набув чинності з 26 грудня 2001 року), який забороняє реалізацію майна з метою погашення боргів підприємств, 25 % або більше акцій яких належить державі.

8. У серпні та у листопаді 2004 року заявниця отримала суми у розмірі 486,59 грн та 1452,71 грн. Відповідно залишок заборгованості складає 5636,36 грн².

9. До цього часу рішення, винесене на користь заявниці, залишається частково невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне внутрішнє законодавство зазначено у рішенні у справі «Ромашов проти України» (*Romachov c. Ukraine*) (№ 67534/01, пп. 16–18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОВОГО ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

11. Через факт невиконання рішення, винесеного на користь заявниці, протягом тривалого часу вона вважає себе жертвою порушення її прав на справедливий суд та на мирне володіння майном, яке передбачене статтею 1 Першого протоколу. Він посиляється на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу:

¹ Приблизно 1200 Євро

² Приблизно 956,5 Євро

Рішення у справі "Войкіна проти України"

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру (...).».

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

А. Щодо прийнятності

12. Уряд докоряє заявниці за невичерпання внутрішнього засобу захисту, як цього вимагає стаття 35 Конвенції, а саме, що остання не ініціювала процедури оскарження дій та бездіяльності державної виконавчої служби, яка займалася виконанням рішення, винесеного на її користь.

13. Заявниця не погоджується з цими твердженнями Уряду.

14. Суд констатує, що аргументи, схожі до тих, які подав Уряд, були відхилені у багатьох рішеннях Суду (див., наприклад, рішення у справі «Войтенко проти України» (*Voïtenko c. Ukraine*), № 18966/02, пп. 31 та 35, від 29 червня 2004 року; рішення у справі «Ромашов проти України» (*Romachov c. Ukraine*), № 67534/01, від 27 липня 2004 року, п. 27). Він не бачить жодної причини для того, щоб дійти іншого висновку у цій справі. Таким чином, Суд відхиляє попередні заперечення Уряду.

15. Суд констатує, що заява не є явно необґрунтованою у сенсі п. 3 статті 35 Конвенції. Суд зазначає, крім того, що не встановлено жодного іншого мотиву неприйнятності.

В. Щодо суті

16. У своїх зауваженнях Уряд подав аргументи щодо суті, схожі на ті, які наводилися у справах *Ромашова* (*Romachov*), *Войтенка* (*Voïtenko*) та *Сокура* (*Sokur*), з метою довести відсутність порушення п. 1 статті 6 Конвенції (див. рішення у справі *Ромашова* (*Romachov*), п. 37, у справі *Войтенка* (*Voïtenko*), пп. 37 та 55, у справі *Сокура* (*Sokur*), заява № 29439/02, п. 28, від 26 квітня 2005 року).

17. Заявниця не погоджується з твердженнями Уряду.

18. Суд нагадує передусім, що державний орган не може посилається на відсутність ресурсів для оплати заборгованості, присудженої рішенням суду, та що тривалі затримки стосовно його виконання є порушенням права, гарантованого статтею 1 Першого протоколу (див. справу «*Бурдов проти Росії*» (*Bourdov c. Russie*), № 59498/00, пп. 35 та 40, CEDH 2002-III). Отже, утримуючись майже п'ять років і шість місяців від вжиття заходів, необхідних для виконання остаточного судового рішення, винесеного у справі, українські державні органи частково позбавили п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу їхнього корисного ефекту.

19. Цього достатньо Суду, щоб зробити висновок, що у справі мало місце порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Відповідно до статті 41 Конвенції:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

21. Заявниця вимагає 3000 ЄВРО як відшкодування матеріальної шкоди та 2000 ЄВРО як відшкодування моральної шкоди, якої вона зазнала.

22. Уряд вважає, що ці претензії не підтверджені. Крім того, Уряд вважає, що заявниця могла звернутися до судових органів з заявою про індексацію суми, присудженої рішенням суду, винесеним на її користь, з врахуванням коефіцієнта інфляції.

23. Оскільки рішення суду, винесене на користь заявниці, не було виконане (див. пункт 9 вище), Суд зазначає, що той факт, що цей обов'язок залишається за державою, не підлягає сумніву. Відповідно Суд вважає, що Уряд повинен виплатити заявниці залишок заборгованості, щоб відшкодувати завдану їй матеріальну шкоду.

24. Ухвалюючи рішення на засадах справедливості, як вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявниці 2640 ЄВРО для відшкодування моральної шкоди.

В. Витрати та видатки

25. Заявниця вимагає 107,18 грн для відшкодування поштових витрат, 50 грн для відшкодування витрат на машинопис, 15 грн на відшкодування витрат на ксерокопіювання, 60 грн для відшкодування витрат на переклад та 420 грн на відшкодування оплати послуг адвоката, пов'язаних із супроводженням справи у Суді¹. До своєї заяви заявниця долучила поштові квитанції.

26. Оскільки Уряд зауважує, що заявниця не подала підтверджуючі документи стосовно витрат на адвоката, він залишає це питання на розсуд Суду.

27. Беручи до уваги те, що є у його розпорядженні, та виходячи з вищезазначених критеріїв, Суд вважає обґрунтованою суму у розмірі 111 ЄВРО для відшкодування витрат, понесених у зв'язку з розглядом справи у Суді, та присуджує її заявниці.

С. Пеня

28. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки (*le taux d'intérêt de la facilité de prêt marginal*) Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД

1. *Визнає* одноголосно заяву прийнятною;
2. *Вирішує* одноголосно, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує* одноголосно, що було порушення статті 1 Першого протоколу;
4. *Вирішує* одноголосно, що протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці залишок заборгованості від суми, присудженої рішенням суду від 13 червня 2000 року, плюс 2640 ЄВРО (дві тисячі шістсот сорок ЄВРО) для відшкодування моральної шкоди,

¹ Приблизно 71 ЄВРО за послуги адвоката та приблизно 40 ЄВРО на інші витрати

Рішення у справі "Войкіна проти України"

а також суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявниці, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;

5. *Вирішує*, чотирма голосами проти трьох, що протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці 111 ЄВРО (сто одинадцять ЄВРО) для відшкодування витрат та видатків, а також суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявниці, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;
6. *Вирішує* одноголосно, що на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці (le taux d'intérêt de la facilité de prêt marginal) Європейського центрального банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчаться вищезгадані три місяці, і до моменту повного розрахунку;
7. *Відхиляє* одноголосно решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою, повідомлено письмово 17 січня 2006 року відповідно до положень пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту.

С. Долле
Секретар секції

Ж.-П. Коста
Голова секції